

Spor duše s tělem

Slyš to starý jako mladý,
by poslúchal této vády.
S svú sě dušú vadí tělo,
dušu přehádati chtělo,
proto dušě k Bohu
vzdychá,
neb ju silná strast upíchá:
zбудúc světa v hoři býti.
Proto by chtěla přijíti
k milosti Boha pravého,
Jezu Krista nebeského.
Tělo sě proti ní zpierá,
proto dušě slz utierá,
radiec tělu na pokánie;
a tělo sě tomu zbránie:
„Božiemuť napořád býti,
proto neohcu smutno nýti.
Ty plač, dokud tobě l'ubo,
mněť jest plakánie
neľubo;
já sě chcu vesele mieti,
ty se mnú, ač budeš
chtieti.”

DUŠĚ (vece):
„Benedic! Rač požehnati
ten, jenž ráčil dušu dáti,
čistu v tělo

vlil
dospělo, dokonav
všech údóv dielo.

Vlil v tě čiest Ducha
svatého, podobnost
obraza svého. Tě
daroval

i obloval,
rozomenství
m korunoval

DAL t' rozomenstvie
každému činu zlému i
dobrému. Viz, co čině,
a v tvěj
vině dušičky své
neuvině.

Drž sě, na kterou chceš
cestu, to pak zvěz za
pravdu jistú,
žeť jest dávno

zvěstováno:
Plač s veselím! v Písmě
psáno."

TĚLO (vece):
„Netbaj na to, duše
milá, však vidíš, žeť
ve mně síla, rozom s
krású,
všú
věhlasú; jázť neznám
smutného času.

Milá duše, netbaj
na to, pust' smutná
myšlenie tato!
Sbožie mnoho
mám, bez
toho neviem vesela
nikoho:

z toho dám svú
Bohu obět, obrácu
jej k sobě opět.

Jáz klekánie
I i
vzdychánie často
zděju pro pokánie.

Budu-li v čem
poblúdilo, pokořu sě -
j' budu mílo z
skutka mého,
Boha
svého utěšu z těla
křehkého."

DUŠĚ (vece):
„Milé tělo, proč
sl'ubuješ, sl'ubuje
nenaplňuješ? Tot'
jest vada -
má mysl
žádá pokánie, tělo
otkládá.

Jako havran veždy
kváčeš; tělo, co nade
mnú pášeš, že dieš:
Zajtra,
zajtra,
zajtra! Proto dušě v
žalostech trá. '

Tuhá žalost, silné hoře
rozchodí mě, tvé
nádvořie, strast v
sirobě

ve vší mdlobě.
Vládneš mnú, semť v tvéj
vosobě.

By mi bylo sobú vlásti,
chtěla bych lépe uklásti:
svój nábytek
i přiebytek
dalať bych za rajský
užitek."

TĚLO (vece):
„Budť vesela, duše
milá, chval Boha, ž'
sěs přihodila u mé
tělo;
věz začelo.
mněť silné sbožie
přijelo.

Kážu stodoly
zbořiti, chcu větčie
nové stvořiti; pro
náděju
v ně vše
zděju, se mé sbožie
dobré dějú.

Jěz a pí, měj se vesele,
netbaj na to, což v
kostele kněžie hrozie;
mniši množie,
druh před druhem ludbu
tvořie.

Tato slova v srdci
znímaj, na to,
duše, rozpomínaj:
peniez v městě
j' ve vší
čestě největčí přítel
jest jistě!"

DUŠĚ: (vece):
„Ó Marie plná
radosti, túžu toho k
tvéj milosti, ž ne
mú vinú
pro zlú
hlínu jáz nebožička
zahynu.

Ach, toť mi se silně
stýšče, nenie, kto
milosti zíšče,
než prut Jesse,
jenžto, vie se,
na němž kvitnúcí květ
ktvieše.

Zrušilo sĕ mé
veselé, vizu svého
nepřítela, ke mnĕ
spĕchá,
mnĕ do
smiecha nenie ležiec
prostřĕd hřiecha.

Jáz nebožička
hubená, hřiešnú
hlinú zahubená!
Všĕckna diela
mého těla
hubenĕ sú mnú
dospĕla."

TĚLO (vece):
„Proč mi to násile
činiš, duše, že mě k
Bohu viniš? Darmo
ztúláš,
ž' mě
omlúváš, jáz nevědě, v
koho úfáš.

Duše, rozumĕjž to
právĕ, jázť sem ješĕ
plno zdravie; to viem
cĕle:
u mém
těle mieváš rozličně
veselé.

By ty právĕ
rozumĕla, se mnú
bydleti umĕla!
Duše milá,
ve mnĕ síla,
bychva spolu smrti
zbyla.

Božieho tajenstvie nevieš,
pakli vieš, proč mi
nepovieš?

Duše, netbaj,
mne nehnĕvaj,
až smrt uzříš, tož sĕ
hnĕvaj!"

DUŠE (vece):
„Mého srdcĕ hrozná
strasti, že mi nelžĕ
sobú vlásti! To
viem právĕ:
mě ostavie
tvĕj vši vinĕ; ach mé
hlavĕ!

Rozchodí mě strast v
sirobě, srdce přě - v -
žalostněj mdlobě. Hoře z
hoře,

vizu spořě
vychodiece pkelné
zoře."

[...]

TĚLO (vece):

„Juž mně mluva s tobú
stala, všechna chytrost
mne ostala; ty lépe
vieš,
co smrti dieš,
chytřě-1', či sprostně
otpovieš.

Jáz nevědě co kam
klásti, nemohu i
údem vlásti - juž
člénkové
i údové
plni jsú bolesti
nové."

DUŠE (vece):

"Pošli po svú múdrú radu.
ať na poctě s smrt'ú sadú!
Snad ty můžeš.
to vymóžeš, svú
chytrost'ú smrt
přemóžeš."

TĚLO (vece):

„Nezdá mi sě to
nikake, by neměla
moci také proti
smrti,
zlé valpurti;
dávě sobě spolu trti?

Nestýskaj mi, duše, déle,
mněť sě ovšem krupně
mele, rozom, síla,
krása
milá zhynuly právě
jak brla.

Vad' sě, duše, s smrt'ú
sama, vidíš, mnút' smrt
silně lámá, řeči ukrať,
času netrať!
Mé tělo, bradu vzhoru
zvrat'!"

